

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **S. H.**, nar., st. příslušnost T., bytem, zastoupen obecným zmocněncem: M. H., nar., bytem:, proti žalovanému **Ministerstvu zahraničních věcí České republiky**, Odbor konzulárních koncepcí a metodiky, Loretánské nám. 5, 118 00 Praha 1 – Hradčany, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2013, č. j. 307815/2013-KKM,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 18. 12. 2013 Městskému soudu v Praze a usnesením ze dne 30. 1. 2014, č. j. 3 A 137/2013-24 postoupenou Krajskému soudu v Brně žalobce brojí proti rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí České republiky, Odboru konzulárních koncepcí a metodiky ze dne 1. 11. 2013, č. j. 307815/2013-KKM, kterým žalovaný posoudil žádost žalobce o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza v souladu ust. § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), která byla doručena dne 1. 10. 2013 na Velvyslanectví České republiky v Tunisu, tak, že rozhodnutí

Velvyslanectví České republiky v Tunisu bylo shledáno v souladu s ust. § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a namítá, že byl v předchozím řízení i napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech tím, že rozhodnutí je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, s ust. § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Má za to, že účelovost jeho sňatku nebyla v řízení před správními orgány prokázána, a že rozhodnutí navíc neobsahuje žádné konkrétní odůvodnění kromě obecných tvrzení a citací rozhodnutí ZÚ ČR v Tunisku. Podle žalobce je zřejmé, že správní orgány své závěry opřely pouze o jediný důkazní prostředek – záznamy z pohovorů provedených se žalobcem a jeho manželkou, a jejich porovnání, což považuje žalobce za zcela nedostatečné pro závěry o účelovosti sňatku. Navíc namítá, že napadené rozhodnutí žádným způsobem nereaguje na skutečnosti uvedené v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Žalobce opětovně zdůrazňuje, že seznámení se prostřednictvím internetu je v dnešní době zcela běžnou záležitostí, a že nemůže být páru přičítáno k tíži. Co se týče otázky společného soužití či vážnějších dlouhodobých závazků, má žalobce za to, že uzavření manželství je samo o sobě vážným závazkem. Za absurdní považuje argumentaci, že s manželkou nikdy nevedli společnou domácnost, jelikož pár nikdy neměl možnost společnou domácnost vést z důvodu opakovaně zamítnutých žádostí žalobce o vízum pro vstup do ČR. Manželka žalobce má na území ČR závazky, kvůli kterým nemohla pobývat se žalobcem delší dobu v Tunisku. Žalobce má za to, že správní orgány neunesly důkazní břemeno tím, že v dostatečné míře neprokázaly, že se jedná o účelové manželství, a jejich závěry považuje za zcela neodůvodněné. Naopak žalobce a jeho manželka podrobně vysvětlili vzniklé drobné rozpory ve výpovědích a doložili důkazy na podporu svých tvrzení (např. výpisy z komunikace přes SKYPE), se kterými se žalovaný žádným způsobem nevypořádal.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 4. 2014 uvedl, že při rozhodování o žádosti žalobce o nové posouzení důvodů neudělení víza vycházel ze zjištění Velvyslanectví ČR v Tunisu, že žalobce uzavřel manželství po seznámení se prostřednictvím internetu a tvrzených dvou krátkých setkáních. Uvedl, že během šetření byla prokázána existence jazykové bariéry mezi manžely a rozpory ve výpovědi žalobce a jeho manželky týkající se jejich osobního a společného života (v otázkách týkajících se návrhu sňatku, přítomnosti svědků na svatbě a vzdělání žalobce). S ohledem na ekonomické a sociální zázemí žalobce lze rovněž usuzovat, že má zjevnou ekonomickou motivaci pro získání víza. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Má za to, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ust. § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Prokázané rozpory týkající se osobního a společného života a existence jazykové bariéry podle jeho názoru patří mezi kritéria poukazující na možný úmysl zneužití práv za účelem obejít vnitrostátní právní předpisy ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES. Pohovory provedené se žalobcem a jeho manželkou považuje žalovaný za použitelný důkaz ve vízovém řízení, neboť na vízová řízení se podle vízového kodexu nevztahují část druhá a třetí správního řádu. Záznamy z těchto pohovorů splňují náležitosti uvedené v ust. § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány provedly během vízového řízení šetření a na základě zjištěného stavu věci a v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů dospěly k závěru, že důvod pro zamítnutí víza byl prokázán. Podle ust. § 168 zákona o pobytu cizinců se na řízení o udělení krátkodobého víza nevztahuje část druhá a třetí správního řádu. Žalovaný nezpochybňuje, že rozhodnutí o zamítnutí víza v případě rodinného příslušníka občana EU musí být řádně odůvodněno, tato povinnost však nevyplývá ze správního řádu.

Žalovaný má za to, že ze zjištěné existence jazykové bariéry, rozporů týkajících se osobního a společného života a ze skutečnosti, že před uzavřením manželství došlo pouze ke dvěma krátkodobým setkáním, lze mít důvodně za to, že manželství se jeví jako účelové, jelikož nedošlo k naplnění ust. § 2 zákona o rodině. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením, že rozhodnutí neobsahuje žádné konkrétní odůvodnění. Má za to, že napadené rozhodnutí je dostatečně konkrétní a obsáhlé a uvádí, na základě jakých skutečností bylo rozhodnutí přijato. Poskytnutá komunikace mezi manžely prostřednictvím programu SKYPE podle žalovaného potvrzuje existenci jazykové bariéry mezi manžely.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce především setrval na žalobní argumentaci. Co se týče rozporů, k nimž mělo dojít v průběhu pohovoru, žalobce má za to, že některé z nich vznikly z důvodu nepřesného překladu tlumočníka a ostatní byly podrobně vysvětleny. Tvrzení, že v případě manželství žalobce a jeho manželky nedošlo k naplnění ust. § 2 zákona o rodině, považuje žalobce za absurdní, jelikož ani delší poznávání před uzavřením sňatku nezaručuje kvalitní manželství.

Dne 22. 9. 2014 bylo soudu doručeno podání, v němž žalovaný setrval na svém vyjádření k žalobě. Uvedl, že žalobce 3.3.2014 na území ČR podal žádost o udělení přechodného pobytu a Ministerstvo vnitra povolení k pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců udělilo a na základě této skutečnosti bylo žalobci uděleno dlouhodobé vízum za účelem převzetí povolení k přechodnému pobytu.

V reakci na vyjádření žalovaného bylo soudu doručeno vyjádření žalobce, v němž uvedl, že změna poměrů od podání žaloby není vůbec důležitá. Skutečnost, že mu bylo uděleno dlouhodobé vízum a přechodný pobyt, podle jeho názoru jen potvrzuje pochybení na straně žalovaného.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Dne 8.7.2013 žalobce požádal na Zastupitelském úřadu ČR v Tunisku o udělení víza z důvodu, že je rodinným příslušníkem občana EU. Dne 14.8.2013 bylo Zastupitelským úřadem ČR v Tunisku vízum ke vstupu zamítnuto a po tomto zamítnutí podal žalobce žádost o přezkoumání důvodů neudělení víza podle § 180e zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím ze dne 1.11.2013 bylo rozhodnutí o zamítnutí víza ke vstupu ze dne 14.8.2013 shledáno po přezkoumání jako souladné s ust. § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v žalobě vytýká žalovanému i Zastupitelskému úřadu ČR v Tunisku, že rozhodly na základě nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, kdy oba orgány vycházely z pohovorů ze dne 10.10.2012 a nezabývaly se aktuální situací v manželství. Z napadeného rozhodnutí ale vyplývá, že k nové žádosti o udělení víza podané na Zastupitelském úřadu ČR v Tunisku dne 8.7.2013 byl proveden téhož dne nový pohovor, v němž žadatel potvrdil informace a údaje v předchozí žádosti o vízum jako správné a do současné doby odpovídající situaci. Není tudíž pravdou, že by při rozhodování žalovaný vycházel pouze ze skutečností zjištěných při pohovoru dne 10.10.2012, které však na druhé straně ale využil k rozhodnutí, neboť sám žadatel shledal údaje tehdy uvedené jako správné a shodné.

Teprve v reakci na vyjádření žalovaného žalobce dne 20.10.2014 poukázal na nepřesný a neúplný překlad tlumočníka, tehdy přítomného, tato žalobní námitka byla však uplatněna po lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí (20.11.2013), a proto k této námitce soud nepřihlédl a posuzuje ji jako opožděně podanou.

V samotné žalobě žalobce konkrétním způsobem nezpochybňuje zjištěný skutkový stav uvedený v napadeném rozhodnutí, ale obecně popírá, že seznámení se přes internet, krátkodobé seznamování se před uzavřením manželství a nemožnost řádného fungování manželství nemůže být důvodem pro neudělení krátkodobého víza podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný však ve svém rozhodnutí důvody neudělení krátkodobého víza spatřuje nejen v těchto okolnostech, ale zejména v rozporech, které vyšly najevo v průběhu řízení o žádosti o udělení krátkodobého víza v roce 2012, a které vyplynuly z pohovorů s oběma manželi, přihlédl k existenci jazykové bariéry mezi manželi a konstatoval, že z důvodu krátkodobé známosti je nemožné poznat charakterové vlastnosti partnera pro řádné fungování manželství. Žalobce vytýká žalovanému, že svůj závěr opírá pouze o jediný důkazní prostředek a to záznamy z pohovorů a jejich porovnávání, na druhé straně však žádný další konkrétní důkazní návrh či materiál v průběhu řízení podle § 180e zákona o pobytu cizinců mimo vysvětlování rozporů vyplývajících z pohovorů obou manželů nenavrl.

Na základě shora uvedeného soud neshledal, že by žalovaný pro své rozhodování nedostatečně zjistil skutkový stav věci, neboť vycházel z obsahu aktuálního pohovoru s žalobcem, který v průběhu řízení o přezkoumání důvodu neudělení víza učinil, když žalobce nenavrl správnímu orgánu žádný další důkaz k jeho provedení a zhodnocení.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V průběhu řízení podle podání žalovaného ze dne 12.9.2014 žalobce 3.3.2014 podal žádost o udělení přechodného pobytu, Ministerstvo vnitra povolení k pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců udělilo a na základě toho pak bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem převzetí povolení k přechodnému pobytu. I přes tuto skutečnost žalobce na žalobě setrval, neboť uvedenou změnu poměrů od podání žaloby nepovažuje za důležitou.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. ledna 2016

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová